

Братя Грим
Ленивият Ханс

Живял някога един момък на име Ханс. Той бил голям ленивец и макар че единственото нещо, което трябвало да върши, било да води козата на паша, винаги въздишал тежко, като се връщал вечер у дома.

Един ден той седнал да помисли как да свали това бреме от плещите си. Мислил дълго, но нищо не измислил. Изведнъж като че ли пелена паднала от очите му.

– Зная какво да направя! – възкликнал той. – Ще се ожения за дебелата Трина. Тя също има коза, така ще извежда и двете кози и аз повече няма да се мъча с тази работа.

Тогава Ханс станал, раздвижил уморените си ръце и нозе и пресякъл улицата – родителите на Трина живеели отсреща, та не се наложило да върви много. Влязъл в къщата и ги помолил да му дадат Трина за жена.

– Краставите магарета се подушват отдалече – казали те и се съгласили.

И така дебелата Трина станала жена на Ханс. Сега тя водела козите на ливадата. За Ханс настъпили добри времена – оставало му само да си почива, и то не от работа, а от собствения си мързел. Рядко излизал с жена си от къщи.

– Правя го, защото после почивката е още по-сладка – обичал да казва той. – Иначе няма да можеш да й се наслаждаваш.

Ала дебелата Трина била не по-малко ленива от него. Веднъж тя рекла на мъжа си:

– Мили Ханс, защо трябва да си разваляме живота и да си губим напразно младостта? Няма ли да е по-добре да дадем козите на съседа? А той ще ни даде в замяна кошера. Ще го оставим зад къщата на слънце и няма да ни създава никакви грижи. Пчелите не трябва нито да ги пасеш, нито да ги водиш на полето; те излитат, събират мед и сами намират пътя до къщи.

– Ти си умна жена, Трина – казал Ханс. – Както казваш, така и ще направим. Освен това медът е къде-къде по-вкусен от козето мляко.

Съседът с радост се съгласил да даде кошера за две кози. От сутрин до вечер пчелите неуморно събирали вкусен мед и като дошла есента, Ханс събрал от кошера цяло гърне с мед. Сложил го в стаята и двамата с Трина си похапвали, когато поискали.

Един ден Ханс казал на жена си:

– Виж какво, жено, по-добре, преди да сме изяли всичкия мед, да го заменим за една гъска с малки гъсета.

– Съгласна съм, но не преди да ни се роди дете, което ще ги пасе –

отвърнала Трина.

– Нима мислиш, че синчето ни ще се съгласи да пасе гъските? – попитал Ханс. – В днешно време децата не са много послушни; все мислят, че са по-умни от родителите си.

– О, ако той не направи това, което му наредя, лошо го чака! – възкликнала Трина. – Ще взема ръжена и така ще го напердаша, че ще ме запомни! Ето, гледай как ще го направя! – И като взела ръжена, така замахнала с него, че счупила гърнето и медът изтекъл на пода.

– Ето че гъската и гъсетата се разляха на пода! – казал Ханс. – Няма да има нужда да ги пасем. Е, жено, не можем да се оплачем от късмета си.

Ханс забелязал, че в едно от парчетата на гърнето има още мед, протегнал се да го вземе и весело казал:

– Хайде, жено, да изядем този мед. А после трябва да си починем от преживяната уплаха, денят е голям, няма нищо да се случи, ако станем по-късно.

– Да, така е – рекла Трина. – Никога не трябва да се бърза. Нали си спомняш приказката за охлюва? Веднъж поканили охлюва на сватба. Тръгнал той на път и стигнал чак за кръщенето. Като стигнал до къщата, се спънал в плета и казал: „Като много бързаш, ще станеш за смях на хората!“

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der faule Heinz

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2524>]